

L'HOME DEL SAC

Hi ha persones que enganyen. Tenen un cos, una cara, una mirada, un gesticular que te'ls fa imaginar per exemple artistes plàstics i resulta que són pedòfils de llibre.

Borrell no enganya. Te'l mires i saps del cert que és l'home del sac. Ho té tot gros. Cara, cap, ulls, boca, mans, espatlles, la

bossa de la mala llet... La única cosa que no encaixa amb Borrell és el seu càrrec. Raller pot ser-ho sense problema, polític també perquè al gremi hi entra tothom, però representant de la diplomàcia europea...?

En què pensava Europa quan van veure a l'ós presentar-se per fer de diplomàtic.

Tant fotuts estan al continent? Els pactes entre països de la unió són indesxifrables com els designis de Déu, però una mica de vista, coi. O es pensaven potser que el xicotet canviaria?

Borrell no pot canviar. És així. Com l'abominable home de les neus.

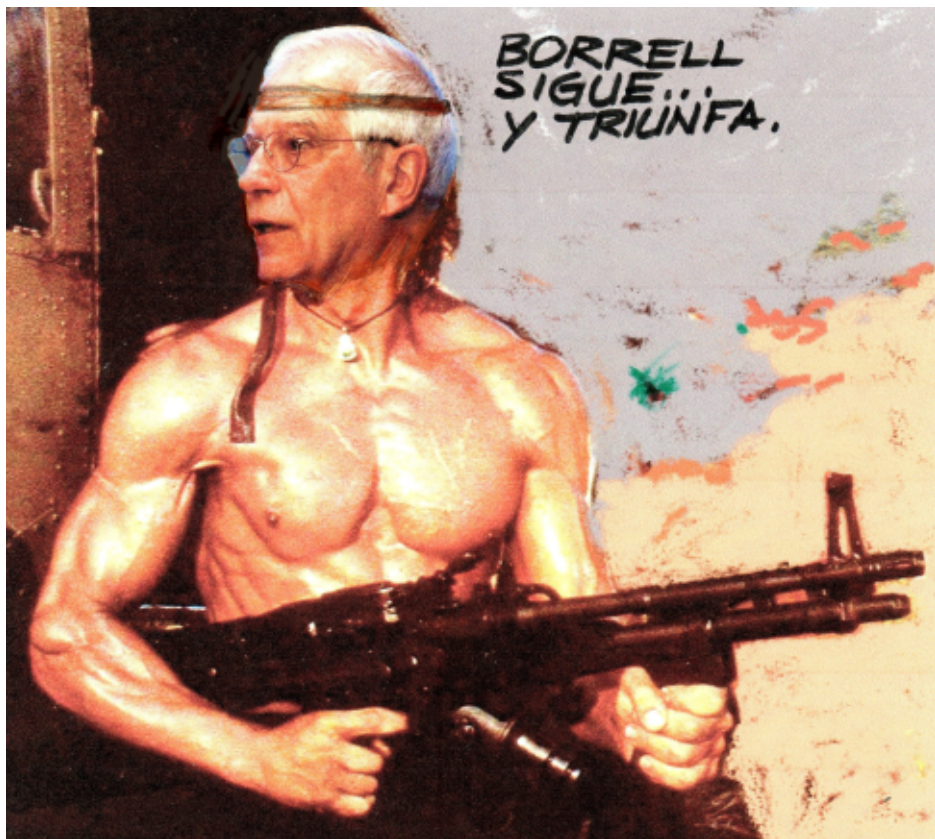
Borrell és aquell que va aconsellar una orgia quirúrgica amb sang, mutilacions i desinfeccions a dojo amb els catalans per avortar el seu l'anhel independentista. És el que

va assegurar que la societat catalana estava a punt de l'enfrontament civil. I ara, és el que va a Rússia i destarota les relacions internacionals amb un parellet d'hores d'entrevista. Com deixen entrar a un elefant en una tenda de porcellanes?

Els inicis polítics de Borrell van ser coherents. Atenia ministeris d'economia, hisenda, industria. Jungles que necessiten mesures bèsties, cops de puny a la taula i una veu rovellada demanant ordre. Allí Borrell podia presentar-se amb el sac a l'esquena i el rem a una de les seves mans sense provocar enrenou. Però la diplomàcia exigeix colònia i calçotets nets. No et pots presentar a Rússia amb espadenyes i porró. No et pots presentar amb el teu llenguatge groller. No pots dur el sac a l'esquena com qui va a arreplegar qualsevol joia del Kremlin.

Fa por imaginar els pactes, segur que diabòlics, que uneixen Europa amb Espanya.

ELS MORTS I LES ELECCIONS

Hi ha Història i contes de la Xina. La primera seria màgica si descobríssim una Catalunya rica i sobirana a Mars. Però sovint és tràgica com Catalunya a Espanya, privada de tot i amenaçada per tot el que es pugui pensar, fer o ometre que s'aparti de la línia decidida pels senyors de la guerra espanyols. Els catalans segueixen estan tan ben atrapats al sandwich catalanisme-espanyolisme que han esdevingut tartamuts polítics. Si ha això s'hi afegeix l'embolcall dels 20.000 morts provocats pel virus o millor dit, per la mala gestió, la destrucció del sistema sanitari, la pobresa provocada, la repressió continuada... tot de la mà de

l'espanyolisme dels senyors de la guerra, cal preguntar-se si l'omnipresent presència de l'estat és una còpia formal del sistema repressiu emprat el 1939 per reduir a res la Catalunya no-Espanyola.

Ara anem a veure els contes de la Xina. Vuitanta anys després del naixement del feixisme franquista és de témer un retorn del seu terrorisme? Històries difícils d'explicar les que els militars espanyols amaguen quan demanen 27.000.000 d'afusellament. Polítics amb toga, periodistes amb toga, jutges amb toga també escriuen contes misteriosos i inquietants. Com la del jutge Llarena quan ens explicava aquella història misteriosa i inquietant sobre els presos polítics fins a transforma-la en additiva i tràgica. On estan els homes de ploma i bolígraf continuadors i còmplices de les grans obres de Buñuel, de Peter Brook o Godard?

Ens encantaria explicar un conte de la Xina diferent però els 20.000 morts no ens deixen i volem evitar que acabin en l'oblit i amagats a la història, com encara ho estan els que es van oposar i lluitar durant la guerra del 1936-39 contra aquests senyors de la guerra que continuen terroritzant Catalunya i Espanya. Tinguin una bona lectura.